

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 3. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Hvem siger mennesket er blevet hjemløst i verden?

Jakob Brønnum: Porten til den indre by (digte 2016, 332 sider, 200 kr.)
Nøjsomhedens tivoli (digte 2017, 372 sider, 200 kr.) Det poetiske ...

Den smalle bogs for tiden mest læste

- Hvem siger mennesket er blevet hjemløst i verden?
Jakob Brønnum: Porten til den indre by (digte 2016, 332 sider, 200 kr.) Nøjsomhedens tivoli (digte 2017, 372 sider, 200 kr.) Det poetiske ...

- Sodomiens veje og afveje
Gennem en undersøgelse af Det gamle Testaments oversættelsehistorie gør Kjeld Renato Lings op med forvanskningen af synet på seksualitet ...

- Metafysiske jordskælv
Metafysiske digte & andre tekster Udvalgt og gendigtet af Ib Johansen
Det poetiske bureaus forlag Af Carina Wøhlk
"Metafysisk"...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

tirsdag den 13. marts 2018

Hvem siger mennesket er blevet hjemløst i verden?

Jakob Brønnum: Porten til den indre by (digte 2016, 332 sider, 200 kr.)
Nøjsomhedens tivoli (digte 2017, 372 sider, 200 kr.)
Det poetiske bureaus forlag

Af Marie Ladefoged

Selvom vi ofte går alene rundt fra hjerte til hjerte uden den ro, som får os til at læse en lang og god bog, så kan vi da bare gøre det alligevel, fordi de bøger paradoksalt nok kan bringe os derhen, hvor vi ikke var, og derfor aldrig fik læst de bøger, som fortæller os, at vi har et hjem her i verden, og at vi ikke er alene.

Bøger kan blive læst på mange måder, og de bedste af dem bliver også læst til ende og genlæst, hvis bølgerne går højt. Når det kommer til lyrik stiller jeg større krav til teksten end til prosa; sådan er det bare. Prosaisten må godt skrive lidt dårligt ind imellem for min skyld, men det må lyrikeren ikke; sådan er det bare. Jeg forestiller mig, at de fleste andre også stiller de her helt urimelige krav, og det er vel derfor, at lyrikken ofte bliver betragtet som den fineste og mest utilgængelige kunst. Og for at det ikke skal være løgn, så stiller jeg også det

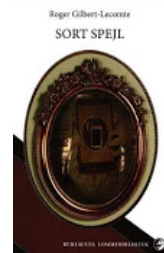
krav, at jeg skal have lyst til at læse bogen igen, eller rettere; at læse i bogen og bladre igennem dens sider og finde yndlingsdigte i bogens dybe brønd af tekster, for at jeg skal opleve noget.

Jeg har kigget ned i den dybe brønd hos den amerikanske digter Walt Whitman og læst Leaves of Grass om og om igen, og ikke fordi jeg ville forstå dem, men nok snarere fordi jeg slet ikke ville forstå dem. Jeg har haft det på samme måde med den australske lyriker Les Murrays digte, og de er noget så sjældent som kloge digte om os mennesker fra steder, hvor folk er gode naboer og bor så langt fra hinanden, som Gud oprindeligt havde planlagt, før vi flyttede tættere på hinanden. Whitman sejler med færgen fra Brooklyn, passer sårede fra Borgerkrigen, skriver om verdens mest legendariske præsident og transcenderer sig selv på fotografier med et stort hvidt skæg. Les Murray befinder sig et sted i Australien og skriver ud fra sin enorme krop med et enormt stort land foran sig. Alt, hvad de gør og er, er stort for mig.

Jakob Brønnum skriver stort i en tid, hvor de fleste læser korte tekster, men de store bøger holder os fast et andet sted, hvor vi om muligt kan finde vej til fordybelse og den ro, som skal til for at være i denne verden, der farer afsted med os allesammen ombord. Jamen, jeg jeg kræver noget af den verden, jeg er en del af, ligesom den kræver noget af mig. Nogle gange så har jeg også problemer og sådan. Men jeg har ikke noget problem, når jeg læser de to første bøger fra Jakob Brønnums trilogi; "Porten til den indre by" og "Nøjsomhedens tivoli".

De her bøger er faktisk opbyggelige og fortæller os, at vi ikke er alene, og at det er en stor misforståelse, det med at mennesket er alene. Det er en sandhed, som egentlig ikke burde kræve den store erkendelse, og

Surrealismen i tid og rum

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2018 (9)
  - ▼ marts (3)
    - Sodomiens veje og afveje
    - Hvem siger mennesket er blevet hjemløst i verden?
    - Metafysiske jordskælv
  - februar (3)
  - januar (3)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Slå op i Den smalle bog

Nettidsskrifter: Litteratur - Artikler og kritik

- Kornkammer
- Lithub
- Litteraturnu
- Modspor

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- Atlas Magasin
- Ikaros
- Kunsten nu
- Vink København

alligevel har mange af os en del bøv! med at forstå, at vi ikke er alene. Vi er godt nok ikke symbiotisk forenet med vores mor for evigt, men vi er i verden sammen, fordi vi deler det samme hjem, og ingen er endnu blevet smidt af planeten.

LÆSEREN ER BARE SÅ TYPISK

Der er en allestedsnærværende humor og alvor i teksten på een og samme tid, af den type som får læseren til at fortsætte. Men hvad i alverden laver typer som Margaret Thatcher, Elvis og Wittgenstein egentlig sammen i den her lyriske trilogi? Deres historier og på godt og ondt misforståede liv fylder i Jakob Brønnums to bøger her og udgør en slags rød tråd, der blander sig ind i hinanden.

Hvis jeg skulle beskrive deres liv som tilstande, ville jeg sige, at deres første liv bare var det liv, de sådan ligesom levede helt almindeligt, selvom de var ret berømte og dygtige osv, men så kom de ind i den her trilogi som en slags anden tilstand, og her var de så, og det var godt, men så kommer der altså det tredje øjeblik, hvor de også er og bliver ved med at være i en evig ny tilstand fra deres eget over Brønnums udlægning til læserens forståelse. Her er jeg en rigtig typisk læser: Jeg læser bare sådan, som jeg har lyst til og gør som jeg vil ligesom Hitler og Anders And og Sokrates og hende der og ham der og alle de andre, vi møder i de to lyrikbøger.

#ÆSELØRER

Når teksten er god, kan jeg acceptere alt, selv æselører i bogen. Nej, det kan jeg alligevel ikke acceptere! Der er æseldigte, som ligefrem skryder med deres æselhed i disse bøger, som ellers står så rene foran mine ører, som kan høre, og mine øjne, der vil se, det de læser, fremstå som et værk med den enhed, som jeg har læst den ind i, og så kommer dette forstyrrende dyr ind i Nøjsomhedens Tivoli, just som der havde dannet sig en orden. Jeg bliver meget generet af disse æsler, og Brønnum skriver vitterligt digte om æsler. Altså æsler! Syv digte i alt, et i hvert afsnit. Og jeg synes ikke, han skriver særlig pænt om dem. Det æsel får for meget opmærksomhed og betydning i min bog og læsning, og derfor må jeg læse igen.

Og anden gang kommer jeg til en ny læsning, fordi jeg er kommet ind i en ny tilstand via bogen, for det er det gode bøger kan gøre; de kan lige lirke lidt til dit syn på verden og måske tage toppen af din vinterdepression, hvis du er heldig, og så kommer sommeren med en helt tredje tilstand med sin sol og varme i de der øjeblikke med glæde og lys og måske en helt ny bog.

SKAKSPILLET

Var det egentlig ikke gode, gamle Kierkegaard, for lige at flette ham ind, som sagde noget om ikke bare at befale et andet menneske at komme hen til sig, men i stedet selv at gå hen til det andet menneske? Når læseren sidder med de her mastodonter af digtsamlinger, som Brønnum har bedrevet, tiden taget i betragtning, så er læseren ikke alene om at komme forfatterens skrift i møde, for forfatteren har gjort sig den umage også at nærme sig læseren.

Bøgerne er måske alenlange rent sidemæssigt, men de er ikke skrevet oppe i et elfenbenstårn, men derude hvor menneskene er. I et digt skriver Brønnum om et skakspil, et møde mellem to tænkende, som hver lægger en strategi for at vinde over den anden, og her sker der noget essentielt; nemlig at skakspilleren erkender, at han ikke bryder sig om at regne en anden ud og ej heller selv at blive regnet ud.

Jeg kan godt lide Jakob Brønnums digte, fordi jeg kan regne nogle af dem ud, og fordi de ikke er bange for at blive regnet ud.

Så er jeg heller ikke bange for dem, også selvom jeg egentlig ikke forstår, det jeg tror, jeg forstår, som den ægte antihermeneutiker, jeg er, der ikke vil forstå, når det kommer til stykket. For mig er det digte, som rent faktisk gider at gå læseren i møde på alle mulige måder og ikke blot beder læseren om at komme hen til sig. Brønnums digte gider læseren og indleder en engageret monolog, der kan ræsonnere som en dialog hos læseren. Som her i CXVII fra Porten til den indre by, hvor han fortæller om, hvorfor han holdt op med at spille skak:

Hvorfor holdt jeg op med at spille skak? / jeg tror det var fordi jeg ikke

Den smalle bog: Hvem siger mennesket er blevet hjemløst i verden?

kunne holde ud / at blive opfattet som et system/ inde i hovedet på en mand / der sad og prøvede at finde ud af / hvordan det var at blive opfattet som et system / inde i hovedet på sådan en som mig

Men læseren prøver alligevel at finde ud af, hvordan det er at være inde i hovedet på sådan en som forfatteren. Og det har man faktisk en god chance for, fordi her sker det modsatte af systemet hos skakspillerne.

Digtene er ikke hermetiske, ekskluderende og enigmatiske, men inkluderende og inviterende. Læseren får muligheden for at komme ind og afdække systemet hos den mand, som skriver. Brønnum kan den sjældne kunst at skrive lyrik, som folk, der ikke normalt læser lyrik også kan læse, for det er en port, der åbner sig ind til et andet menneske, og det andet menneskes hjem og poesien er også vores hjem.

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Kommenter som: ▼

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

Rejsjer tema. Leveret af [Blogger](#).